

Сон

Михайло Старицький

Я бачив сон... Ні, марилося уяв –
Він і тепер стоїть перед очима.
Безмежний степ, укритий снігом, спав
Чи мертвий був, як пустель несходима.
Ні кущика, ні горбика кругом,
Ні плямоньки на дикому роздолі,
Тільки туман звисав густим рядом
І сонце крив у сірому приполі...
Ні руху скрізь, ні згуку... І вітрець
Був скований в повітрі отяжілим...
Усе живе замерзло нанівець
У савані одноманітно-білим...
Від півночі йно кралась хмура мла,
Здіймаючи таємні, чорні крила...
І в темінь ту страховищну несла
Мене якась неборима сила...
Холола кров, і мозок ціпенів,
У душу жах сліпі наводив очі, –
А я летів від теплих, ясних днів
В обіймища холодні злої ночі!
Зближалася межа мого життя,
Зривалися останні його хвилі...
Звідтіль уже немає вороття –
Я серцем чув, що опинюсь в могилі...
І я вітав востаннє небокрай,
Де світло вже лиш окравкою мрілось...
Прощай, прощай, родино, ясний рай,
Яким жило, яким се серце билось!
Ізійде знов там сонечко ясне,
Тепло і світ розіллє по країні,
Надію дасть, що лихо промине,
Що доленька покращає людині г –
И одурить знов окривджений народ...
Ох, не радить тобі ясній блакиті,
Бо пан тобі – ніч, морок, сніг і льод,
А боротьба безкрая в хижім світі,
Без просвітку, без певної мети...

Чи світла ж ти добудеш до боріння,
Чи досягнеш хоч краплі щастя ти
За труд тяжкий, за вікове терпіння?
Не знатиму, не чутиму вже я
Ні мук твоїх, ні стогону, ні плачу...
Прощай, прощай, родинонько моя, –
Довіку вже тебе я не побачу!!